

med, idet nemlig saa betydelige Stats-tilskud med Nødvendighed kræve Statens Deltagelse i Anvendelsen af saadanne Beløb.

Endvidere anser jeg det for et ikke uvæsentligt Fremskridt, hvad der staar i § 11 angaaende Betalingen og angaaende Tilskuddet fra Statskassen for hver enkelt af Alumnerne paa de paagældende Anstalter. I Statsrevisionen have vi i flere Aar været enige om at forlange — eller i alt Fald henlede Lovgivningsmagtens Opmærksomhed paa, at det var ønskeligt, for ikke at sige nødvendigt — at man kommer nedad med Betalingen for Asylisterne. Forholdet har nemlig været saaledes, at Asylistaafdelingen, navnlig paa Ebberødgaard, har givet et betydeligt Overskud, saa at denne Afdeling ikke har nogen Skyld i, at det finansielle Resultat i det hele taget har været mindre godt. I øvrigt anser jeg ikke det finansielle Resultat for at være saa ugunstigt, som man fra forskellige andre Sider er inde paa. Som sagt, Asylistaafdelingen har givet et meget betydeligt Overskud, og naar det finansielle Resultat desuagtet er blevet, som det er blevet, skyldes det to Ting, for det første, at man har opført den ene kostbare Bygning efter den anden ved Ebberødgaard, uden at Rigsdagen eller Lovgivningsmagten har haft nogen Indflydelse derpaa, — for det andet, at Skoleafdelingen og Arbejdsafdelingen, som der ogsaa er gjort opmærksom paa her i Dag, have givet et betydeligt Underskud. Disse Underskud, som disse to Afdelinger have givet, har Asylistaafdelingen skullet dække, og det have vi fundet — vi have i Statsrevisionen været enige derom alle fire — ikke var retfærdigt over for dem, som skulle betale for disse Asylister. Derfor have vi ønsket en Omordning af disse Forhold og ønsket at komme nedad med Betalingen, navnlig for Asylisternes Vedkommende. For mit personlige Vedkommende vil jeg sige, at jeg er tilbøjelig til at tro, at man anvender maaske lovlig meget paa Skoleafdelingen, og jeg tror, at der er et økonomisk Spild og et Spild af Kræfter der, som man godt kunde spare. Jeg tror, at man sætter for meget i Bevægelse i Retning af Skoleundervisning for ulykkelige Mennesker, som ere uheldbredelige. Jeg ser det naturligvis som noget godt, at man gør, hvad der kan gøres; men jeg tror, at man gaar vel vidt her, og at der uden Skade kunde spares ikke saa lidt. Naa, men det er, som sagt, blot *min* personlige Opfattelse, og det skal jeg ikke komme videre ind

paa. Men jeg anser det i Overensstemmelse med de Betragtninger, som have været gjorte gældende i Statsrevisionen, for et Fremskridt, at Ministeren for Fremtiden fastsætter den aarlige Betaling, dog ikke ud over 600 Kr.; Ministeren fastsætter den selvfølgelig under Hensyn til de foreliggende Forhold; og der mener jeg, at forskellige Forhold ville blive tagne i Betragtning, navnlig dette Forhold med Arbejdsafdelingen, hvor der nu kun gives 400 Kr. Denne Arbejdsafdeling drives jo, som jeg allerede har sagt, med et ikke ringe Underskud. Det er i alt Fald mit Haab, at der derigennem, at man altsaa ved Lov bestemmer, at Betalingen for Fremtiden fastsættes af Ministeren, vil naas noget af det, som Statsrevisionen har arbejdet for i en Række af Aar.

Der er to Forhold, som jeg vil nævne, der ikke ganske falde sammen med Statsrevisorernes Betragtning af det foreliggende Forhold. Det er for det første Bestyrelsesforholdet. Ved Loven af 1ste Marts 1895 er der forudsat en fælles Bestyrelse for alle Anstalterne; denne Forudsætning om en fælles Bestyrelse har Statsrevisionen sympatiseret med, og vi have da i de forløbne Aar i flere Aar i Træk, tror jeg nok, henstillet til Lovgivningsmagten at se at faa denne fælles Bestyrelse tilvejebragt. Her ved det foreliggende Lovforslag tilfredsstilles ikke dette Forlangende, her foreslaar man ikke nogen fælles Bestyrelse. Jeg erkender imidlertid, at Forholdene i saa Henseende ere saa væsentlig forandrede fra 1895, at jeg godt kan finde, at det foreslaaede kan være i sin gode Orden, og ogsaa billiger, hvad Lovforslaget foreslaar i saa Henseende, idet der nemlig igennem Ministerens Indflydelse paa Styrelsen af begge Anstalter skabes større Ensartethed; der bliver mere Ensartethed i Forholdene baade her og der. Det er Ministeren, som ifølge § 10 træffer de nærmere Bestemmelser om Fordelingen mellem Anstalterne o. s. v., saa der altsaa gennem ham, som sagt, kan ventes opnaaet større Ensartethed. Dernæst har jo den højtærede Minister ogsaa antydnet her i Salen i Dag, at i Fremtiden kunde man tænke sig Muligheden af en fælles Formand for begge Bestyrelser, altsaa fremdeles to Bestyrelser; dog med en fælles Formand, og for saa vidt som dette kunde naas, er jo i alt væsentligt Statsrevisionens Ønske med Hensyn til denne Bestyrelse tilfredsstillet.

Jeg har endnu en Bemærkning tilbage, som i alt væsentligt falder sammen med,